

Se'n va un gran analista irònic de la realitat

L'home de la "diarioteca"

Vaig conèixer en Manuel l'any 1987. Ell treballava d'assessor cultural a la regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Mataró i jo era el director del Punt Diari (l'actual El Punt Avui). Des del primer moment va estar al corrent de les converses que el diari mantenia, entre altres institucions i entitats, amb l'Ajuntament de Mataró davant de la possibilitat de crear una edició del diari a la comarca del Maresme. Aquell primer intent no va prosperar però va servir per incorporar un nou col·laborador al diari. Ell sempre va agrair públicament que l'hagués fitxat a cegues, sense haver-li llegit ni una ratlla. Però és que ens vàrem entendre de seguida. Al cap d'uns anys ell seria el responsable d'obrir i dirigir la primera edició d'El Punt al Maresme. Vull explicar que en aquest interval en Manuel va col·laborar en els Jocs Olímpics del 92 en l'apartat cultural amb una gran pensada. Va crear el que ell en deia la "diarioteca". Va aconseguir que els principals diaris dels països que participaven en els Jocs esti-guessin cada dia a la biblioteca de la

ciutat olímpica. Era la primera vegada en la història dels Jocs que els atletes podien llegir cada dia el que s'explicava d'ells al seu país. No hi tenia un contacte gaire regular, però sí que, de tant en tant, ens comunicàvem per correu electrònic, com quan el vaig felicitar pel primer volum de les memòries del president

Sempre va agrair públicament que l'hagués fitxat a cegues, sense haver-li llegit ni una ratlla. Però és que ens vàrem entendre de seguida.

Pujol. Em va confessar que n'estava molt content, del primer, però no tant o molt poc dels dos següents: el president s'havia retingut. De totes maneres em va quedar clar que si ell ho va fer tan bé per un altre, què no podia fer de bé per un mateix.

Precisament l'última vegada que

el vaig veure va ser a Roses, amb motiu de la presentació, a la biblioteca municipal Vicens Vives, del seu llibre *El nét del pirata*. Em va renyar perquè en un correu vaig gosar dir-li que com que me l'havia llegit d'una tirada creia que el devia haver escrit a raig: "No, a raig no; hi ha molta més feina." En la presentació vaig rectificar: és com un doll d'aigua que després en Manuel va compartimentant per les diferents regues de l'hort i el producte final és d'una qualitat excel·lent. Aquella nit vàrem sopar plegats i va passar la nit a l'hotel Marina. Al cap d'uns dies a la seva columna a El Punt Avui hi feia referència tot agraint aquella estada a Roses i recordant, una vegada més, que qui l'havia fitxat de columnista havia sigut un servidor. Gràcies, Manuel. Et trobarem a faltar.

Enric Matarrodona. Exdirector d'El Punt Diari

En Cuyàs

En Manuel detestava la mort. En el sentit literal i en el figurat. Sobretot detestava la part més sòrdida de la mort. O, millor dit, la part més sòrdida de la vida, perquè, per sobre de tot, en Manuel era un home vital a qui li importava l'estètica.

No n'havíem parlat explícitament mai, de la mort. Hi vam transitar plegats diversos cops pel decés de familiars o amics pròxims, però mai no va ser un tema de conversa en les llargues sobretalles que sempre acompanyaven els dinars que fèiem com a mínim un parell de cops l'any per renovar energies i posar-nos al dia de tot.

Considerat i presumit, en Manuel sempre apareixia tocat i posat, amb colors foscos de dol si l'ocasió ho requeria, o amb una americana clara i pantalons de lli quan ens reuníem per celebrar alguna cosa. No cal dir que en Manuel era més de celebracions que de comiats. Era un *gentleman* contemporani, un senyor de Mataró que vivia a la Rambla de Mataró i que duia el seu mataronisme tan arrelat que, fos on fos, passés el que passés, sempre hi havia alguna anècdota o excusa que feia

aparèixer el nom de la ciutat en els seus escrits.

En Manuel detestava la grolleria, el mal gust i fer-se vell, però adorava escriure de les coses que veia i li passaven, per grolleres, de mal gust o senils que fossin, per deixar-ne constància i aportar una reflexió atrevida i sovint dissident amb l'opinió institucionalitzada.

N'hem après tant, d'en Cuyàs, que els qui vam tenir la sort de treballar al seu costat portem un trosset d'ell dins nostre

S'illustrava amb la gent del carrer, parlava de les coses que li passen a la gent del carrer, i era capaç de convertir un afer domèstic en una teoria metafísica per explicar des de la creació de la Terra a l'origen i la història de la corbata, una peça de vestir que adorava tant com la seva ciutat. Aquest era en Cuyàs, curiós i ingenu alhora, mestre de periodistes que ens va ensenyar a estimar la professió i a parlar i escriure de la vida a través de la gent

del carrer i de les coses que li passen a la gent del carrer. I a fer-ho amb una llengua rica i planera, com la de la gent del carrer, i amb un discurs clar i directe per no deixar dubtes al lector.

N'hem après tant, d'en Cuyàs, que els qui vam tenir la sort de treballar al seu costat portem un trosset d'ell dins nostre, amb el permís de la Nuri i els seus fills. En Cuyàs detestava la mort, la grolleria, el mal gust i fer-se vell, com també ho detestem la majoria de mortals que l'hem seguit i llegit, i com estic segur que detesten la majoria dels seus lectors, la gent del carrer. Bon viatge, mestre!

Josep Maria Flores. Periodista

Jordi Oriol, premiat a la direcció i a la dramaturgia en els Premis de la Crítica per 'Europa Bull'

El risc s'endú els Premis de la Crítica

'Europa Bull' i 'Falaise', les més valorades en la gala 'confinada' d'anit

J.B.
BARCELONA

Els Premis de la Crítica van estrenar-se en la seva versió *confinada*. S'haurien d'haver fet el març passat a La Villarroel, però el tancament forçat dels teatres va obligar a suspendre'ls. Després d'un parell de mesos, els jurats van decidir abordar una gala *confinada* per fer públics el palmarès, ahir a la nit. L'espectacle de dansa circ *Falaise*, de Baró d'Evel, va rebre el premi a l'espectacle. La producció Quim Masó 2019, *Europa Bull*, va rebre fins a quatre distincions: direcció, dramaturgia, actriu secundària (Olga Onrubia) i música original adaptada (Carles Pedragosa, Sasha Agranov i Karl Stets).

També van rebre un reconeixement doble les joves adolescents xilenes (GAM-Centro Cultural Gabriela Mistral i Compañía de Teatro La Re-Sentida) de *Paisajes para no colorear*. Van rebre la distinció de l'espectacle internacional del jurat de teatre i, alhora, del jurat

de Novaveu (un col·lectiu de joves de 18 a 30 anys vinculats a Recomanà que s'inicien en la prescripció cultural). Pel que fa a musicals, el jurat va premiar una peça de petit format: *Ocaña, reina de las Ramblas*, que també va distingir Joan Vázquez com a actor de musical.

En els parlaments, evidentment, la principal menció va ser per a l'estranyesa d'una cartellera que continua aturada però que percep les ganes del públic de gaudir del teatre (com ho ha fet evident el col·lapse en la venda d'entrades en línia del Grec).

Si Pere Arquillué va tornar a rebre el premi d'actor (el 2018 va ser per a *Àngels a Amèrica*) pel seu treball a *Jerusalem*. Montse Esteve el va guanyar per la personalíssima interpretació de *Stabat mater*.

En dansa, destaquen la coreografia de Roser López Espinosa (*Trama*) i la valoració a l'espectacle de dansa d'Albert Quesada (*Flamingos*). En categoria familiar, Zum Zum Teatre va agrair el premi per *Polzet*. El jurat d'arts de carrer va destacar la peça *Pinkfish*, estrenada al Sismògraf en versió piscina i Rambla. ■